

Spåren

Jag skulle vilja linda in min barndom i oboy och limpa, trygghet till synes. Vad lärde jag mig då om min egen viljas pris? Patent på gråt och andnöd handlades gentemot kärlek och förlåtelse. Förståelse att önska. På väg hem från skolan vankades stryk. Det var ju bara för att du var dem kär. Mössa doppas i vattenpöl som kärleksförklaring. Öknamn och hora. Du ska ingen lust visa.

Vi kallade det inte våldtäkt när du var 14 och han 16 och såg sin chans. Skrik inte så grannarna hör, sa han och du fick skämmas. Bara gamla fula gubbar och mörka gränder visste vi.

Akta dig.

Du ska vara bra men inte stolt.

Inte sticka upp och ut.

Vår hundvalp gnydde ensam instängd i köket. Det var därför hon blev konstig. Hon behövde nog mer kärlek, sa mamma.

Sådär i efterhand ser man spåren.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren nu 1.0 med Poeter.se id #127284 innehar upphovsrätten